

Dárek (31.12.2015)

K tématu poslední letošní stopětky mě navedla facebooková zeď jedné mladé, krásné a úspěšné dívky, která na ní před Vánoci znectila Pandoru a lidi, kteří stáli ve frontě, jen aby něco od ní mohli koupit jako dárek. A protože za svůj post sklidila spoustu lajků, tak se o pár dnů k Pandoře ještě vrátila, aby znovu připomněla, jak nevkusná a předražená záležitost to je. (A sklidila za to další lajky.)

K té diskusi pod jejími posty jsem se dostala náhodou a stejnou náhodou jsem narazila na až omluvnou reakci někoho, kdo něco od Pandory doma má. Nebo kdo něco dostane od Ježíška, který na to vystál tu strašně nesmyslnou frontu.

To jenom zesílilo můj pocit, že tato okázale projevovaná nadřazenost na něčím tak přízemním, jako je právě módní bižuterie, je dost hloupá. Vždyť nejen tato dívka, ale my všichni občas nacházíme potěšení v něčem, co je nejspíš předražené a pro někoho možná i nevkusné. Nebo jsme něco takového někdy někomu věnovali. Přesto, že se nám to třeba jevilo lehce či více kýčovitě. Protože jestliže naší babičce udělá největší radost pohled se zlatou ořízkou, proč jí posílat jiný obrázek, byť by byl dle našeho mínění moderní a vkusný.

Podstatou dárku by přece mělo být udělat radost, potěšit, splnit přání. I když ani to se někdy při sebelepší vůli nepovede. Jako třeba letos mně. Přítelkyně ze Zvířetníku nadšeně popisovala, jak si její kočky užijí s chlupatou podložkou, nad kterou jsou umístěny oblouky s hračkami. Něco takového se dělá pro miminka, tohle je určeno pro koťata. Kočky mé přítelkyně to milují tak, že to musí schovávat, když jde do práce, aby se o to nepopraly.

Objednala jsem onu podložku a dokonce dorazila včas, jen jsem ji zapoměla dát pod stromeček. Což možná bylo dobře, protože když jsem si na ni o pár hodin později vzpomněla a kočkám ji postavila na zem, dožila jsem se zklamání. Moje kočky novou věc prozkoumaly a to bylo tak vše. Vlastně nebylo. Aby mi ukázaly, jak nevhodný jsem jim nadělila dárek, začaly si okázale hrát s koulodráhou, která se povaluje na zemi už několik let vcelku bez povšimnutí. A pokaždé, když se je snažím na tu novou hrací podložku nalákat, jdou a šťouchnou dvakrát třikrát do koule. Abych viděla a styděla se.

Ale nejde jen o to, jak vkusné či nevkusné mohou být dárky. Jde hlavně o slova, která mohou ublížit. Protože to, že se něco nelíbí nám, že nám něco nevyhovuje, to ještě vůbec neznamená, že to je ošklivé a špatné a že se to třeba někomu nemůže líbit. Odsoudit a znectit je tak snadné. Ale já si myslím, že vždycky je lepší chválit to své, než hanět něco cizího. A ještě lepší je umět chválit nejen to své, umět hladit.

Ráda bych vám poděkovala za to, že hladit umíte. Že mi zachovávejte přízeň, dokážete mě pochválit a odpouštíte mi velkoryse, když někdy nestíhám hned reagovat na vaše příspěvky, kterých si vážím a ze kterých mám vždycky radost.

Moji milí čtenáři, přeju vám pohodový závěr roku 2015 a do nového roku vám přeju hodně zdraví, radosti a laskavosti kolem vás a moře, moře lásky.

{fshare}